

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

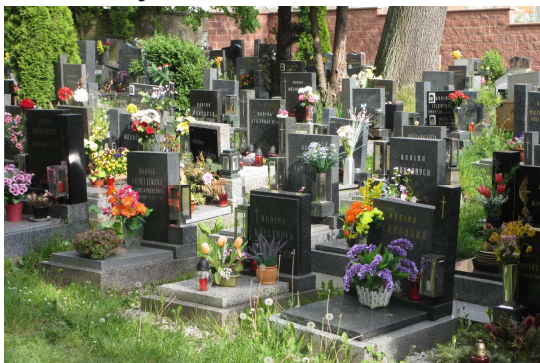
Číslo 10/2018

Listopad 2018

„DUŠIČKOVÝ“ MĚSÍC A ZAČÁTEK ADVENTU

V měsíci listopadu bychom se měli častěji zastavit na hřbitově, a kromě modlitby u hrobu svých blízkých, bychom se měli zastavit také u hrobu těch, které jsme znali jen okrajově, anebo i u hrobu těch, na něž nikdo nevzpomíná.

Můžeme se také zamyslet nad životy našich zemřelých, a co z jejich života si můžeme vzít za příklad, před čím se naopak varovat.

1. Zamyslím se nad životem známých zemřelých, navštívím hřbitov a pomodlím se tam.

Přelom církevního roku je spjat s myšlenkami na konec světa i s myšlenkami na uskutečnění Kristovy vlády ve světě. Obojí je dosti inspirativní na promyšlení. Co mohu udělat já, aby se rozšířila Kristova vláda – vláda lásky, pravdy, spravedlnosti?

2. Zamyslím se, jak pomoci rozšířit vládu dobra a lásky kolem sebe.

A nyní jedna povídka z knihy Eduarda Martina: Schody do ráje, která může být inspirací a ilustrací oněch dvou úkolů pro tento měsíc:

Počítač

„Onehdy jsem jel na chatu a potřeboval jsem si cestou ve vlaku něco napsat na počítači. Obvykle využívám cest vlakem tak, že na svém laptopu pracuji. Cestu znám dobře a radši, než abych se díval z okna vlaku, dívám se na obrazovku počítače.

Myslel jsem, že to bude cesta jako tolik jiných... Ale tahle cesta mi změnila, velice nenápadně a velice rychle, moje vnímání života.

Zapomněl jsem si svůj, jak říkám počítači, 'stroj' nabít. A práci jsem potřeboval udělat rychle, měl jsem ji hned internetem posílat... Teď jsem věděl, že si budu muset neuvěřitelně pospíšit, než se mi můj 'stroj' vypne.

Spěchal jsem.

A při tom spěchu jsem si uvědomoval, že tak jako má svůj náboj ten 'stroj', dostal jsem svůj 'náboj', svůj 'kredit' pro svůj pozemský pobyt i já... I já.

Jako ho dostává každý člověk.

Teď jsem zápasil o každou minutu, pak o každou vteřinu. Jaký by to byl malér, kdybych nedokázal napsat to, co jsem měl poslat...

Kolika lidem bych tím zkomplikoval život... A jak bych si to vypil.

Snažil jsem se psát co nejrychleji, a přece čas byl rychlejší. Položil jsem si laptop na stoleček u okna a uvažoval, jak bych se měl omluvit, že jsem text, na který se na druhém konci dálky tak netrpělivě čekalo, neposlal včas.

Ale pak jsem si řekl: nevzdám to.

Zase jsem se pustil do psaní, až se mi 'ze stroje začalo kouřit'.

A pak pár kliknutí... Zpráva byla odeslána.

Text putoval do neznáma, putoval bez drátů, jak by se mým dědečkům o tom ani nesnilo.

A na obrazovce se rozsvítil nápis, že baterie je vybitá.

A obrazovka... zhasla.

Seděl jsem v temném kupé. Než jsem dopsal svůj text, setmělo se.

Oddychoval jsem jako po dlouhém běhu.

A uvědomoval jsem si, že mě stále někdo odpočítává.

Stále se kdesi odpočítávají ty vagóny vteřin, které mi byly přiděleny, když jsem se narodil...

Do téhle chvíle jsem si to odpočítávání neuvědomoval.

Ale...

Jednou přijde okamžik, kdy se začne stmívat, a já to třeba ani nepostřehnu, jako jsem to nepostřehl dneska.

A pak se najednou moje životní obrazovka náhle zatmí... a pak... pak... zhasne.

Stačím odeslat zprávu, kterou jsem chtěl napsat?

Stačím odeslat tu zprávu, pro kterou jsem byl na tenhle svět poslán?

A jaká zpráva to vlastně je?

Až zhasne moje životní obrazovka, nějaká zpráva bude tak jako tak odeslána.

Snad znáte také takovou chvíli, kdy jste sami, a přesto přitom cítíte, jako by s vámi byl anděl...

Byl s vámi a usmíval se, že jste přišli na něco, co jste si dřív vůbec neuvědomovali.

Má radost, že vám to došlo.

I teď se vaše vteřiny odpočítávají, jako se odpočítávaly tehdy ve vlaku na mém 'stroji'.

Jedna po druhé...

Je-dna po dr...

Je-dna po...

Ubývají, pořád ubývají.

Kolikrát se člověk dovtipí, co měla být ta zpráva, kterou měl poslat, a...

A už nemá dost času.

Zatím se zdá, že času máme dost.

Zdá se to? Skutečně? Anebo je to pravda?

Ještě můžeme psát svou zprávu, i když se kolem mnoha z nás už začalo stmívat.

Ještě ji můžeme stihnout.

Tma se blíží.

Stihneme?

Kolik vteřin ještě máme?

Kolik dní?

Kolik let?

A co je vlastně ta zpráva, kterou bychom měli ještě stačit odeslat, abychom neměli pocit, že jsme něco zkazili...

Něco ztratili...

Něco krásného, něco závratně důležitého?

Nejdůležitějšího...

Obrazovka svítí...

Nezhasíná.

Ještě, ještě ne.

Jednou, nevíme dne, nevíme, ve kterou vteřinu, jednou... zhasne."

(podle Farního časopisu Kaplicka)

Co nás čeká po smrti

V úředních knihách je zaznamenán den našeho narození a jednou tam bude zapsán i den naší smrti.

Bůh, náš vševědoucí Otec, zná hodinu naší smrti. V 90. žalmu se říká: "Vždyť tisíc let je u tebe jako den včerejší, co se pomínul, a jako jedna noční stráž" (v. 4) a "věk našeho žití je sedmdesát let a pokud jsme při síle, osmdesát" (v. 10).

Boží soud

Boží soud prosvětlí vše světlem Boží lásky, protože Bůh je láska. Po smrti nás čeká Boží spravedlnost, která je však jiná než lidská. Boží spravedlnost je plná milosrdenství. Celý svůj život, vše dobro a zlo, které jsme udělali, uvidíme očima dobrotivého Boha. Poznáme Boží lásku v plnosti. Kdybychom ji už teď

úplně poznali, nebyli bychom schopni žít déle v těle na zemi. Pán říká: "A soud je v tomto: Světlo přišlo na svět... Vždyť každý, kdo špatně jedná, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Ale kdo koná pravdu, jde ke světlu, aby bylo vidět, že své skutky koná v Bohu" (Jan 3,19-21).

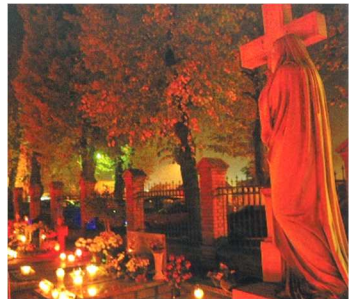
Odměna v nebi

Ježíš Kristus říká: "V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám, že vám jdu připravit místo?!" (Jan 14, 2). Ježíš připravil pro každého jedinečné místo v nebi, které nemůže zaujmout nikdo jiný. Nebe spočívá v dokonalém sjednocení s Nejsvětější Trojicí, Bohem lásky: Otcem Synem Ježíšem Kristem a Duchem. Zároveň jde o sjednocení s Boží Matkou, Pannou Marií, se svatými a se všemi lidmi v nebi. Je to trvalá odměna za každé, i to nejmenší dobro, které jsme udělali během pozemského života. Na konci světa bude mít na nebeském štěstí účast i naše tělo. Skrze Krista vstaneme z mrtvých, čili budeme v nebi už nejen s duší, ale také s tělem, tak jako Panna Maria, Matka Boží.

Očistec

Boží láska nám umožňuje i po smrti konat pokání za hříchy, které jsme nevykonali na zemi.

Očistec není místo, ale stav. Očistec není trest v lidském pojetí, který spojuje trest s pomstou. Očistec je důsledek nedostatku lásky a zla v našem pozemském životě. Je to utrpení, které vyplývá z touhy po Bohu. Je to osvobození od všeho, co nás od Boha odděluje, zvláště od pýchy a egoismu. Zesnulým v očistci můžeme pomoci modlitbou, pokáním, mšemi svatými, odpustky a nápravou zla, kterou nestihli udělat během svého života. Všichni, kteří jsou, nebo jednou budou v očistci, půjdou do nebe.

Peklo

Boží láska je tak velká, že dovoluje člověku využít dar svobody naplno. Člověk si může vybrat Boha, nebo jej odmítnout. Může konat dobro, nebo zlo. Bůh nechce nikoho zatratit: "Neboť Bůh neposlal Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen" (Jan 3,17). Bůh ve své lásce bojuje za spásu každého člověka až do konce. Svým dobrovolným a vědomým rozhodnutím pro zlo, svou

tvrdohlavostí, nenávisí, pýchou nebo nečistotou se člověk sám odsuzuje do pekla.

Peklo je hrozné místo, věčné odloučení od Boha, zoufalství, ustavičné společenství se satanem, trvalé zlo, neschopnost milovat, nenávisť vůči Bohu a všem stvořením.

Konec světa

Písmo nám zjevuje pravdu o druhém Kristově příchodu na zem. Tento příchod bude definitivním vítězstvím dobra nad zlem. Bude zjevením dobra, radosti, štěstí a dokonalosti, po jakých toužíme. Proto spolu s celou Církví z hloubi srdce řekjeme, jak nás to učí Kniha Zjevení svatého apoštola Jana: "Přijď, Pane Ježíši!" (Zjv 22,20).

(podle Milujte sa)

Křesťanské nekřesťanské pohřby

K službě posvěcených služebníků patří i pohřbívání zesnulých. V menších farnostech úmrtí prožívá celé společenství, neboť všichni se navzájem znají. Také pro kněze je výhodou, když znal člověka, jehož pohřbívá. Cítí se jistější

a může vytvořit lepší kontakt s příbuznými a s liturgickým společenstvím.

Náročnější je to ve velkých městech, kde jáhni nebo kněží mají službu v krematoriu a musí zvládnout několik obřadů za sebou. Nejednou se cítí jako jeden ze zaměstnanců a v mnoha případech ani nevědí, koho pohřbívají a jaká je sestava přítomných. Už i první signály, když přijdou k rakvi a pokřižují se,

naznačí, zda přítomní lidé reagují nebo jsou tiše a nějaké náboženské odpovědi jsou jim cizí. Někdy je zesnulý významná osobnost, která však nepraktikovala svátostný život. Od jáhna nebo kněze se hodně očekává a on musí zodpovědně promyslet, co říct. V jakékoli situaci a u jakéhokoliv zesnulého musí z jejich úst

zaznít, že existuje Bůh, který se nám přiblížil v Ježíši Kristu a dává našemu životu smysl a definitivně naplnění ve věčnosti.

Pochovávací může předpokládat, že dnešním problémem u lidí není čistý ateismus, ale spíše pověry a vliv hnutí New Age. Kromě mnoha názorů, které jsou neslučitelné s katolickou vírou a teologií, je ve značné míře podporováno učení o reinkarnaci. Decentně, vhodnou formou a klidně by měli přítomni slyšet, že podle biblického podání je lidská existence jedinečná a biblické texty neznají vzkříšení po prožitých mnohých životech prostřednictvím reinkarnace. Reinkarnace umenšuje jedinečný význam života a odpovědnost za něj. Stojí v protikladu ke křesťanské naději, která chápe dějiny jako zaměřené na cíl, a ne jako věčný návrat do téhož. Do této kategorie patří i vyjádření typu: už je ve sportovním nebi, hereckém nebi, pěveckém, lékařském nebi a v nebi jiných profesí. Taková nebesa neexistují a z úst kazatele by neměla zaznít, i když se to může části přítomných dobře naslouchat.

Empatií, vhodnou formou, výběrem slov a hodnotných příkladů mohou jáhni a kněží i u takových obřadů katechizovat s nadějí, že Bůh si pomůže jejich slovy. Nakonec je to poslání i laiků, aby ve svém prostředí katechizovali o smyslu křesťanských pohřebních obřadů.

(podle KN)

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

ok, přiznávám... měl bych se zeptat
na cestu...

Modlitba za zemřelé

Bože věčného života, před tebou nejsou zemřelí mrtví.

Zemřeli do tvé slávy a do tvé lásky.

Otevři všem umírajícím srdce,

aby nehleděli na sebe a na své chyby a slabosti,

ale na tvou lásku, v níž se se vším, co jsou, smí skrýt.

Ať je tvá láska silnější

než všechna sebeodsuzování a opovrhování sebou,

aby nechali sebe padnout do tvé lásky.

Dobrotivý Bože, tento zemřelý mi chybí.

Cítím se tak sám

Stůj také při mně v mém smutku

a dej, ať nově prožiji pomocnou blízkost

tohoto zemřelého.

Děkuji ti,

že jsi mi daroval tohoto člověka,

že jsem se s ním mohl o tolik dělit.

Dej, ať mrtví hledí na tvou slávu

a navždy v tobě naleznou mír.

A dej, ať porozumím zvěsti,

kteřou mi sdělují svým životem a smrtí.

Rád bych svým životem odpověděl na jejich život a smrt,

abych otiskl svou životní stopu do tohoto světa

a tím se stal požehnáním pro druhé.

Ty jsi tomuto zemřelému požehnal dobu jeho života.

Ty jsi skrze něj požehnal také mně.

Ať se tedy také ve smrti

stane požehnáním pro mě a pro mnohé,

kteří s ním byli spojeni. Amen.

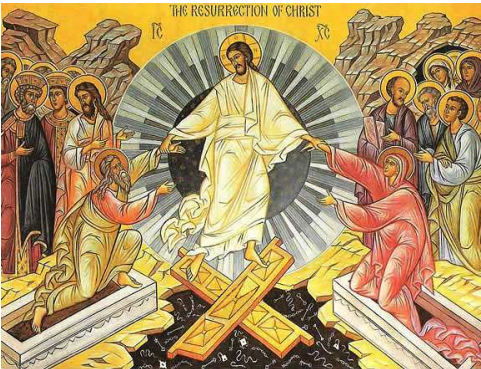
Paruzie – druhý, slavný příchod Ježíše Krista

Pamatuji si na jeden rozhovor, ve kterém mě zaskočila otázka u jedné ženy: "A ty by ses neradoval, kdyby Pán přišel už dnes?" ruku na srdce, jak je to vlastně s námi? Těšíme se na setkání s Pánem Ježíšem nebo si myslíme, že "ještě je čas", protože ještě je třeba udělat to či ono?

V teologii se druhý příchod Ježíše Krista z nebe na zem ve slávě nazývá paruzie. Je to řecké slovo, které znamená slavnostní vstup krále do města. Biblickými zdroji zprávy o příchodu Ježíše jako triumfátora křísícího mrtvé před posledním soudem jsou Ježíšova slova v evangeliích, listy apoštola Pavla i Kniha zjevení.

Proroctví o paruzii

V knize proroka Daniela se píše: "Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno." (Dan 7,13 - 14).

Kristův slavný příchod – paruzie byl od počátku článkem křesťanské víry. V starokřesťanském spisu Didaché, který vznikl kolem roku 100, se píše: "Kéž přijde tvé království, Pane, a pomine se tento svět." Cyril Jeruzalémský († 386) říká: "U našeho Pána Ježíše Krista je většinou vše dvojité. Dvojité narození: jedno z Boha před věky, druhé z Panny v plnosti času. Dvojitý příchod: jeden skrytý jako rosa na rounu, druhý slavný, totiž ten příští."

První společenství věřících žilo v blízkém očekávání Kristovy paruzie. Základem tohoto očekávání byla skutečnost jeho zmrtvýchvstání – Pán vstal, vstaneme brzy i my. O čase paruzie se Církev nikdy oficiálně nevyjádřila.

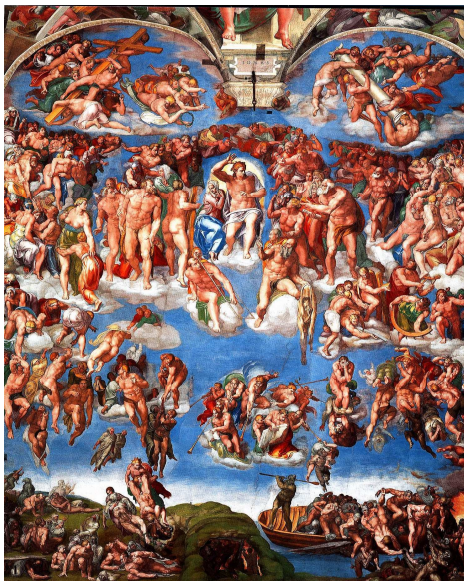
Na konci světa vyhlásí Bůh svůj definitivní soud nad celými dějinami. Všichni poznají úplný smysl stvořitelského díla a pořádek spásy. Pochopí cesty, jimiž Boží prozřetelnost vedla každé stvoření k jeho poslednímu cíli. Poslední soud zjeví, že Boží spravedlnost vítězí nad každou nespravedlností, které se dopustila stvoření, a že Boží láska je silnější než smrt.

Apoštolové se ptali Pána, kdy bude konec. Ježíš toto tajemství neodhalil. Nikdo kromě Boha neví, kdy nastane zhodnocení celého světa, Ježíšovy proročké výroky tedy neprozradily kdy. Ježíš poukazoval na poslední etapu dějin spásy, když řekl: "Někteří z těch, co tu stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí Syna člověka, jak přichází ve své slávě" (Mt 16,28). Ježíšovo zmrtvýchvstání již bylo "příchodem jeho království s mocí", protože byla přemožena smrt, ačkoli ještě nenastal den soudu a vzkříšení mrtvých.

Poslední – obecný soud

Pro křesťany je perspektiva konečné spravedlnosti kritériem života, výzvou i nadějí. Poslední soud, který se nazývá i obecný, se dotýká celého stvořeného světa. Očekávání posledního soudu patří k základům křesťanské víry (srov. Žid 6, 1-2). V Listu Římanům apoštol svatý Pavel píše: "Vždyť Kristus právě proto zemřel a ožil, aby vládl i nad mrtvými i nad živými" (Řím 14, 9). V Knize zjevení zase čteme: "Hle, přijdu brzy a má odplata se mnou; odměním každého podle jeho skutků" (Zjev 22.12).

O příchodu Syna člověka ve slávě a následujícím soudu se píše i v evangeliích: "Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa... Potom řekne těm na levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!... A půjdou do

věčných muk, ale spravedliví do věčného života." (Mt 25, 31-46; srov. Mt 16, 27; Mk 13,27; Lk 12, 8-9).

Poslední soud je požadavkem dokonalé spravedlnosti; soud ukáže, že Boží spravedlnost vítězí nad všemi nespravedlnostmi, kterých se dopustila jeho stvoření, a že Boží láska je silnější než smrt. Sv. Augustin to řekl výstižně: "Vše, co dělají zlí, se zaznamenává, a oni o tom nevědí. Když viditelně přijde náš Bůh, nebude mlčet."

Církev hlásá poslední soud jako výzvu k obrácení a odpovědnosti. Ježíš Kristus je Pán a jako Vykupiteli světa mu náleží plné právo definitivně soudit celé stvoření (srov. KKC 679,1038-1041). Když vyznáváme, že Pán přijde soudit živé i mrtvé, máme na mysli: duchovně živé – svaté a duchovně mrtvé – hříšníky. Obecně to znamená všechny. V den soudu se všichni lidé ve vlastním těle dostaví před Soudce Krista, aby vydali počet ze svých skutků.

Milost a spravedlnost

V encyklice Benedikta XVI. *Spe salvi* se říká, že Boží soud je spravedlností i milostí. Pokud by byl soud jen milostí, Bůh by neodpověděl na otázku

spravedlnosti, která je pro člověka rozhodující. Pokud by byl jen spravedlností, mohl by být důvodem velkého strachu. Vtělení Ježíše Krista spojilo milost a spravedlnost soudce.

Bůh umí vytvořit spravedlnost takovým způsobem, který si lidé nedokážou představit. Ve víře v soud, ve vzkříšení těla a ve věčnost se tato spravedlnost dá vytušit (*Spe salvi*, 43). Proto je věřící člověk člověkem naděje, který hledí a jde dopředu. Hlavním důvodem pozitivního pohledu na konec světa je osoba nejvyššího Soudce (milosrdný Ježíš) a celkové přesvědčení o smyslu světa a člověka, který najde svůj konečný cíl v trojjediném Bohu.

Kdo se svěří Ježíši Kristu, pochopí, že u něho platí obojí: radikálnost milosti, která osvobozuje, a zároveň trvalá vážnost odpovědnosti, která klade na člověka nároky den co den. To znamená, že křesťan žije z obou skutečností, z Boží milosti i ze spravedlnosti, která se jmenuje Ježíš Kristus. Z toho vyplývá hluboká svoboda, poznání neodvolatelné lásky Boha, který vůči nám zůstává dobrý navzdory všem našim zblouděním. Křesťan však přitom ví, že nemůže

dělat cokoli, že jeho činnost není hrou, kterou by Bůh toleroval, aniž by ji bral vážně. Ví, že se musí odpovídat, že jako správce svěřeného bohatství je povinen vyúčtovat. Zodpovědnost je pouze tam, kde je někdo, kdo ji vyžaduje. Článek víry o soudu nás zřetelně upozorňuje na naši odpovědnost za vlastní život. Nic a nikdo nám nedává právo podceňovat váhu tohoto poznání. Ukazuje nám náš život jako cosi velmi důležitého, a právě tím mu dává hodnotu.

"Soudit živé i mrtvé" znamená i to, že nakonec nebude soudit nikdo jiný, pouze Bůh. Tím je vysloven fakt, že nespravedlnost světa nemá poslední slovo, ani nebude zahlazena jedním obecným omilostněním. Láska, která by zrušila právo, by vytvářela nespravedlnost a byla by karikaturou lásky. Pravá láska je větší než právo, jde přes právo, ale nikdy neničí spravedlnost, která musí zůstat základní podobou lásky.

Starověké křesťanství ve své invokaci "Přijď, Pane!" (Maranatha) chápalo Pánův příchod jako událost plnou naděje a radosti – toužilo po Pánově příchodu jako po okamžiku naplnění velkého očekávání. Naproti tomu pro křesťanství středověku se tento den stal hrůzu budícím "dnem hněvu" (dies irae),

před kterým člověk hynul bolestí a hrůzou a na který hleděl se strachem: Kristův slavný příchod je soudem, dnem velkého zúčtování, které se týká každého. Při takovém pohledu – když se křesťanství jeví jako morální kodex – se však zapomíná na to rozhodující, že křesťanství se tím obírá o rozměr naděje a radosti, který mu je vlastní.

Ve Vyznání víry se myšlenka na Pánův příchod zcela redukuje na myšlenku soudu: "Odtud přijde soudit živé i mrtvé." Jak jsme již řekli, v prvních křesťanských stoletích se slova osudu vnímala v jednotě s poselstvím o milosti. Výrok, že ten, co bude soudit, je Ježíš, automaticky dával soudu aspekt naděje. Soudce tedy není pro křesťany někdo neznámý a vzdálený, nebude nás soudit někdo cizí, ale ten, jehož známe skrze víru. Soudce s námi nebude zacházet jako někdo cizí, ale jako jeden z nás, kdo dobře ví, co je to být člověkem, který ví, co je to trpět a umírat.

Nad soudem tedy září světlo naděje. Není to jen den hněvu, ale i návrat našeho Pána. Vídeňský kardinál Christoph Schönborn napsal knihu, které dal název

Můj Ježíš. Vyjadřuje tím svůj vztah k Ježíši. Přichází mi to na mysl v souvislosti s Kristovým slavným příchodem. Tím soudcem je můj Pán, můj Ježíš, tedy ten, kterého znám a miluji.

V den soudu – který samozřejmě zůstane i určitým dnem strachu a očekávání – si tedy křesťan bude moci zachovat důvěru v svého Boha a Pána, kterému "je dána veškerá moc na nebi i na zemi" (Mt 28,18). Před ním, jak se říká v Knize zjevení, člověk padá jako mrtvý, ale on klade na nás svou ruku a říká: "Neboj se! Já jsem První a Poslední a Živý" (Zjev 1, 17).

(podle KN)

Jenom Bůh uzdravuje

Pokud hledáme uzdravení prostřednictvím otevírání se duchovním silám neznámého původu, vystavujeme se velkému nebezpečí. Za každou zázračnou událostí, která nepochází od Boha, se skrývá působení zlého ducha.

V duchovním světě existuje Boží království, do kterého patří ti, co slouží Bohu, a království zlého ducha a jeho služebníků. Neexistují neutrální energie, síly nebo duchové. Odvolávat se na tajemné a zdánlivě neutrální síly znamená vstoupit do prostoru působení zlého ducha, což vždy pro člověka špatně skončí.

Když tradiční metody léčení selhávají, můžeme podlehnout nebezpečnému pokušení "vynutit si" zázrak uzdravení za každou cenu. Ježíš však říká: "Vždyť co prospěje člověku, kdyby i celý svět získal, a své duši by uškodil?! Nebo za co vymění člověk svou duši?!" (Mk 8, 36-37). Pouze Bůh uzdravuje! Jakékoliv uzdravení dosažené působením jiné, než Boží moci je pouze zdánlivé a uškodí člověku duchovně i tělesně. Jediným zprostředkovatelem Boží milosti je Ježíš Kristus: "A v nikom jiném není spásy, neboť není pod nebem jiného jména, daného lidem, v němž bychom měli být spaseni" (Sk 4,12).

Církev jednoznačně odsuzuje okultní uzdravení. V Katechismu Katolické církve se dočteme: "Všechny praktiky magie a čarodějnictví, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté síly, aby mu sloužily,

a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. Takové praktiky jsou ještě více odsouzenihodné, jsou-li spojeny s úmyslem škodit druhým, nebo když se dovolávají zásahu zlých duchů. Také nošení talismanů je hodno pokárání. Věštění nebo magie se často užívá ve spiritismu. Proto Církev věřící před ním varuje. Uchylování se k tzv. přírodním léčebným metodám nesmí vést ani ke vzývání zlých mocností, ani ke zneužívání důvěřivosti druhých." (2117).

Zhoubné následky reiki

Jako výstrahu před okultními uzdraveními, které jsou vážným prohřeškem proti prvnímu Božímu přikázání, uvedeme výňatek ze svědectví Barbary, která dodnes trpí pro účast na jedné "léčebné seanci" reiki v roce 1993:

"Uložili mě na zdravotnické lehátko a biotronik mi na celé tělo kladl ruce, z nichž vyzařovalo teplo. Během, zákroku jsme poslouchali východní relaxační hudbu. První symptomy procedury se dostavily hned druhý den. Ovládl mě velmi velký strach, měla jsem sevřený žaludek a pocit, že mi z tváře sdírají pokožku. Postupem času tyto symptomy sílily a přidávaly se k nim další. Začalo mi šumět v hlavě, přičemž postupně se tento dojem změnil na pocit pálení. Zdálo se mi, že mi hoří obličej, a pociťovala jsem velký tlak na zádech a hrudníku. Nejděsivější zkušeností byl pocit, že mě drtí velmi těžké ruce, které procházejí

po celém mém těle. Když jsem ležela na lehátku v biotronikově ambulanci, měla jsem pocit, že ve vzduchu vibrují kolem mě ještě jiné ruce. Čím rychleji vibrovaly, tím těžší tajemná ruka dopadala na mé tělo a způsobovala mi silnou bolest. Kromě toho jsem cítila, jako by se neviditelné zuby zahryzávaly do mého těla a škrábaly mě

neviditelné drápy. Vrcholem mé bolesti byl pocit, že podél páteře se mi do těla zapíchnaly jehly. Všechny tyto symptomy se vyskytly současně. Nemohla jsem spát. Uvědomila jsem si, že jde o agresi zlých sil. V takovém utýraném a zoufalém stavu jsem se rozhodla ukončit svůj život sebevraždou... Předala jsem se Božímu milosrdenství a začala jsem si podřezávat žíly... Nicméně v té chvíli zazvonil u mých dveří soused. Ihned jsem ho pozvala dovnitř a poprosila

jsem ho, aby zavolal pohotovost. Lékař, který mi v nemocnici sešival ruce, se mě zeptal, proč jsem chtěla spáchat sebevraždu. Řekla jsem mu, že po okultní seanci jsem pocítovala pronásledování zlého ducha, které jsem nevládala déle snášet. Lékař se mi vysmál a snažil se mě přesvědčit, že zlí duchové neexistují. Byl přesvědčen, že mám psychické halucinace, a proto mě poslal na dvouměsíční pobyt na psychiatrické oddělení.

Tehdy jsem pochopila, že mou jedinou záchranou je Ježíš. Ve dne i v noci jsem prosila Pána, aby mě zachránil. Díky vroucí modlitbě, častému přijímání svátostí, půstu o chlebu a vodě a modlitbě lidí z Obnovy v Duchu Svatém týráni zlého ducha téměř zcela ustoupilo. Občas se jisté symptomy vrátí, ale už se jich nebojím. Tehdy se intenzivněji modlím a zcela se odevzdávám Ježíši. Pán ve své lásce dopustil, aby zlý duch na mě takto útočil, ale použil to k tomu, aby mě zmobilizoval k intenzivnějšímu modlitebnímu životu a k častějšímu přijímání svátostí.

Na závěr bych chtěla všechny upozornit, aby nikdy nevyužívaly služby léčitelů, biotroniků, alternativní techniky a léčebné metody, protože se vystaví působení démonických sil."

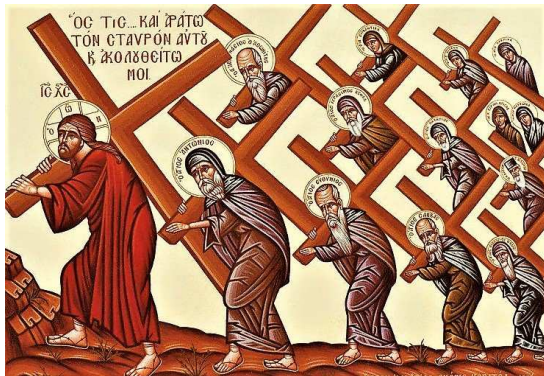
"Buďte tedy opatrní jako hadi a prostí jako holubice" (Mt 10,16)

Barbara šla na seanci reiki po reklamě zveřejněné v jistém polském deníku a v katolickém týdeníku. Zlý duch totiž používá nejen lidí, kteří mu vědomě a dobrovolně slouží, ale zneužívá i nevědomost a lehkovážnost těch, co nerozumí různým formám okultismu. Proto jsou velmi důležité správné znalosti a obezřetnost ve vztahu k lidem, kteří dělají "zázraky a uzdravení". Svatý Pavel upozorňuje: "Chraňte se zla v jakékoliv podobě!" (1 Sol 5,22). Barbara i po více než dvaceti letech, které uplynuly od její účasti na seanci reiki, stále pocítuje jisté následky, jak uvedla v citovaném dopisu. Na vlastní kůži zakusila nebezpečí okultního zákroku, a proto svědčí o tom, že žije jen díky zázraku Božího milosrdenství. Bůh odpouští i nejtěžší hříchy, pokud jejich upřímně lítujeme a vyznáme ve svátosti pokání. Boží milosrdenství je bezmezné, avšak důsledky hříchu mohou člověka ovlivňovat dlouhá léta. Jen Bůh ví, proč jsou někteří lidé po obrácení osvobozeni od důsledků svých hříchů, a jiným tyto důsledky zůstávají.

"...zapři sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě..." (Mt 16, 24)

Utrpení obráceného hříšníka, které je důsledkem jeho špatných skutků, může být, jak píše Barbara, obětí, která vybízí modlit se a čerpat Boží milost ze svátostného života.

Všichni věřící jsou povoláni k účasti na Kristově kříži: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě" (Mt 16, 24). Utrpení, které zakusil Ježíš Kristus při svém vykupitelském umučení a smrti, je přítomno v jeho mystickém těle, kterým je Církev. Utrpení je jediná cesta do nebe

a každý, kdo dostává kříž "podle své míry", je pozván prostřednictvím jeho nesení spojit se s Ježíšem Kristem a kráčet po cestě spásy.

Utrpení však není cílem lidského života, ale jen prostředkem našeho posvěcení. Výzva nést kříž nebrání možnosti prosit Boha o to, aby nás od utrpení osvobodil. Když Bůh uzdravuje, dotýká se především duše člověka. Tělesné uzdravení je důsledkem největšího zázraku, jakým je uzdravení lidské duše. Bůh ví, co je pro člověka nejlepší, proto nejsprávnější a zároveň nejtěžší postoj v utrpení a v nemoci je důvěra v Boží vůli a modlitba ke Kristu: "Pane, chceš, můžeš mě očistit" (Mt 8, 2; Lk 5,12) s nadějí na odpověď: "Chci, buď čistý!" (Mt 8, 3; Lk 5,13).

(podle Miluj te sa)

Vyvolený

Když ho ráno probudilo drnění budíku, ničím se nelišil od mladých v tomto věku. Ještě pět minut, pomyslel si, ale pak přemohl lenost a vstal. Rychlá snídaně a už se probíjel davem na ulici.

Tlačeničky v autobuse ... už jen kousek, a je ve škole. Před budovou se přivítal se spolužáky a za hodnocení filmu, který nedávno viděli, se přesouvali do třídy. Zazvonilo, vešel učitel. Ani on si nevšiml žádné změny. Vždyť náš hrdina se od spolužáků navenek nijak nelišil.

Co ho dělalo jiným, bylo jeho nitro a jistý silný pocit. Něco, co ho včera oslovilo a nedalo mu pokoje. Něco, nad čím přemýšlel, co ho hnalo dopředu a dávalo mu křídla. Včera náhodou v kostele slyšel větu: "Podívejte, jak velkou lásku nám daroval Otec: nazýváme se Božími dětmi a jimi také jsme." Řekneš si, co je na tom... I on to tak viděl, ale jen do chvíle, dokud tato věta nedozněla a nezačala rezonovat v jeho nitru. V jednom okamžiku pochopil více než na všech hodinách náboženství. Byl si jistý, že nejen pochopil, ale i hluboko prožil ve svém nitru dotek. Dotek shora. Sám Bůh, který je jeho Otcem, se ho i dotkl, vyrušil ze stereotypu života. Nesdělil mu nic záhadného, tajemného či velkolepého, ačkoliv tím si nebyl až tak jistý. Bůh ho zahrnul svou láskou a řekl mu, že je jeho synem. To mu v tom okamžiku stačilo k tomu, aby se do jeho nitra vrátil klid, který ztratil po hádkách rodičů doma. Ale nejenže měl klid v duši, jeho srdce naplnila radost. On je ten, pro koho Bůh neváhal vydat svého Syna na í smrt. On je ten, pro koho Bůh stvořil takový nádherný svět.

Od tohoto večera si připadal jako vyvolený, jako opravdové Boží dítě, které procítilo jeho lásku. Radoval se z toho. Věděl, že svým chováním si ten dotek nemohl zasloužit. Věděl, že jeho Otec miluje všechny lidi. Nepřipadal si jako někdo, koho Bůh miluje víc, necítil se nadřazeným a výjimečným. Cítil se vyvoleným jen proto, že si tuto lásku uvědomil. Věděl, že není sám, že takových jako on jsou na světě miliony, a i proto se po škole jaksí méně bázlivě prodíral davem, dokonce měl čas zastavit se v parku a obdivovat krásnou souhru slunce, vánku a stromů. Proto pustil na lavičku starší paní a v tlačenici v autobuse přemýšlel o tom, kolik z jeho spolucestujících opravdu procítilo a poznalo to, že Bůh je nadevše miluje.

(podle Aha)

Zachraňme knihu

Kniha je hmatatelná, voní, lze ji přesouvat. Někdy vytváří jedinečný vztah. Nabízí možnost klidného, přemýšlejšího, trpělivého osobního čtení. Toto vše nenabídne žádný ani ten nejlepší počítač.

Nezachránit knihu by se mohlo pokládat za pravý pedagogický zločin. Pro toto vážně tvrzení máme v ruce dostatek argumentů. Knihy nejsou oříšky, není to popcorn. Knihy jsou zlatým dolem, jsou výbušným materiálem. Vždyť aha!, po přečtení knihy nikdo nezůstává nedotknutý.

Klasickým příkladem je radikální změna životního kurzu u sv. Ignáce z Loyoly po přečtení knihy Život Krista a životopisů několika svatých. Toto je důkaz, že kniha působí do hloubky člověka.

Moc a síla knihy:

Kniha je oknem do světa.

Kniha cvičí myšlení.

Kniha sytí duši.

Kniha chrání před drogou obrazu.

Kniha rozvazuje svázané myšlení.

Kniha učí, jak rozvíjet život.

Kniha nás navykne být se sebou samými.

Kniha umožňuje cestovat bez zavazadel.

Kniha škodí nudě.

Kniha může být léčením se v křesle.

Kniha je tajemstvím, proč volný čas nemusí být prázdným časem.

Co ještě chceme víc, abychom se přesvědčili, že kniha nás chrání před tsunami digitální komunikace? K tomuto jsme chtěli přijít! Potřebujeme spustit alarm proti vytlačení knih ze školních tříd. Toto nebezpečí se již stává realitou. Žáci pracují stále více s počítači, tablety. Cíle? Aby se ušetřilo, aby všichni měli přístup k internetu, aby se učili novou formou, aby tak dělali i úkoly, a dokonce aby tak sledovali i samotné vyučování. Zdá se to zajímavé. Kromě té ekonomické stránky zůstává otázka, zda je to výchovné nechat zcela zmizet knihu, papír a pero. Kniha je hmatatelná, voní, lze ji přesouvat. Někdy vytváří

jedinečný vztah. Nabízí možnost klidného, přemýšlejšího, trpělivého osobního čtení. Toto vše nenabídne žádný ani ten nejlepší počítač.

"Počítač je chladný, anonymní, knihy, naopak, jsou jako kamarádi. Kniha má v sobě teplo, je plná barev, nadpisů, je tvá a ty víš, že ji máš. Dům bez knihovny je jako strom bez ovoce."

Pokud nechceme zemřít jako hlupáci, pokud nechceme zemřít jako duševní anorexií, nezbyvá, než číst knihy!

Číst nebo se dívat na televizi? Mezi čtením a sledováním televize jsou alespoň 4 rozdíly. Sledování televize nevyžaduje žádnou námahu, čtení knihy si žádá aspoň trochu úsilí, abychom rozluštili, co chce autor říci. Čtení cvičí vůli. Při

čtení máme individuální tempo. Každý vezme a odloží knihu, kdy chce, ba může se vrátit několik stran zpět a číst znovu. Televize nám naopak určuje své tempo, nikdo z nás to nezmění. Program v televizi považuje všechny své diváky za stejné. Kniha dovoluje zůstat sám sebou. Čtení dává myšlenky po kapkách, televize naopak dává

obsah jako lavinu, rychle, nenechá ti čas na zpracování. Televize ti naplní hlavu, ale neudělá ji dobrou. Čtení povzbuzuje fantazii, televize ji pohřbívá. Pokud čteme: "Byla tmavá studená noc...", každý si představuje studený vítr či bouři po svém; pokud to vidíme v televizi, fantazie je zablokována, neboť už vidíme přesné vyobrazení "tmavé studené noci" - je to tak a hotovo! Sbohem představivosti, sbohem fantazie! Kniha vyhrává nad televizi 4 : 0.

Knihy jsou těžké, ale jsou to stavební kameny.

Čas, kdy milujeme, i čas, kdy čteme, rozšiřuje život (Daniel Pennac).

Nikdy jsem neměl potíže, která by neodešla po hodině čtení (Montesquieu).

Nejmoudřejší cesta vede do knihkupectví.

Rodiče nás učí chodit, ale když se naučíme číst, naučíme se létat.

(podle Don Bosco dnes)

Posvátné ticho nám pomáhá naslouchat Bohu

Již ve snaze pochopit obsah pojmu teologie (theos logos - bůh slovo) máme náznaky nezbytné potřeby ticha. Neboť když Bůh mluví, je opravdu třeba s úctou mlčet a pozorně ho poslouchat, neboť jen tak mu budeme schopni i správně odpovědět.

Vážená redakce,

v kostele se často zdůrazňuje potřeba posvátného ticha. Jaké má funkce a k čemu slouží? Děkuji za odpověď.

Magdaléna

Milá Magdaléno,

Aby naše odpověď Bohu byla přiměřená, je nutné nejen poslouchat, ale i promyslet co a jakým způsobem mu odpovíme. I z tohoto důvodu je ticho velmi užitečné. Nejvhodnějším místem k tomu, abychom se učili poslouchat Boha, odpovídat mu a mluvit o něm nejen slovy, ale "celým životem, je právě liturgické shromáždění, ve kterém se setkáváme s Ježíšem Kristem. V liturgii je místo k zamyšlení i na smutek, na soustředění i na potlesk, na posvátné ticho i na hlasitou modlitbu, na mluvené slovo i na zpěv. Všechny tyto prvky musí být v rovnováze, abychom nešli do extrému. Proto koncil doporučuje, aby se v zájmu co nejaktivnější účasti věřících na liturgických úkonech věnovala velká pozornost všem aklamacím, odpovědím, zpívání žalmů, antifonám, písním, stejně i gestům a držení těla, a také, aby se ve svém čase zachovalo posvátné ticho (srov. SC 30).

Při mši se shromažďuje Boží lid pod vedením kněze, který zastupuje Krista. Pro slavení nejsvětější oběti Páně platí o tomto shromáždění Církve plně Kristovo zaslíbení: "Kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já mezi

nimi" (Mt 18, 20). Kristus je skutečně přítomen ve shromáždění, v osobě kněze, ve svém slově a zejména pod eucharistickými způsoby (srov. IGMR 27).

Církev nám doporučuje alespoň **pár minut před začátkem slavení mše zachovávat mlčení** v kostele, sakristii a přilehlých prostorách, abychom se všichni náležitě připravili na toto jedinečné setkání s Kristem (srov. IGMR 45). Je chvályhodné, že v mnoha kostelích se věřící modlí před mší svatou růžencem a jiné modlitby. Přesto bylo vhodné tyto modlitby skončit o pár minut dříve, a tak vytvořit prostor na uvědomění si toho, kdo k nám bude mluvit. Takových chvil během slavení mše, když si i pro naši slabost a roztržitost máme znovu připomenout, s kým se setkáváme, by mělo být více.

Na začátku úkonu kajcnosti po výzvě kněze má následovat chvíle ticha. Zdůrazňuji má, neboť někdy jako by kněz na to pozapomněl. Ne, nemáme si tehdy dělat zpytování svědomí, ta přestávka je na to příliš krátká, ale máme se snažit vyvolat si v duši lítost nad spáchanými hříchy. Postavit se mlčky, se zahanbením před Krista, ukřižovaného za naše zlo.

Ve mši jsou chvíle, kdy modlitba vystupuje zvláštním způsobem do popředí. A to platí zejména v případě vstupní modlitby – modlitby dne. **Po výzvě kněze "Modleme se" následuje ticho.** Toto je už druhý okamžik osobní reflexe v liturgii. V případě, že chvíle ticha po výzvě se vynechá nebo je velmi krátká, stává se zbytečnou a nemá v liturgii opodstatnění. Ticho před začátkem vstupní modlitby je určeno pro nás, pro naše soukromé problémy. Máme ho naplnit vlastními myšlenkami, i těmi nejosobnějšími. To mlčení má být naším voláním, možná někdy křikem, k Bohu. Teprve potom následuje modlitba Církve jako společenství.

Bohoslužba slova nás učí, že nejen to je důležité, co my říkáme Bohu, ale zejména to, co on říká nám. Je nutné prodrat se přes hluk tohoto světa, i přes ten, který si děláme kolem sebe, abychom slyšeli, co nám říká Bůh a co nám nabízí. Proto se v obnovené liturgii velmi doporučuje **i po homilii posvátné ticho.** Je nepochopením, pokud tyto chvíle ticha někdo chápe jako zbytečné přestávky, to je prostor na reflexi a působení Božího slova na náš život. Proto je dobré, pokud je kázání jakoby nedokončené. Pokud jednoduše jeho obsah nedovolí věřícím na jejím konci vyřknout spokojené: Pán Bůh zaplat'. Má se to chápat, už to stačilo? Bylo to hezké, ale dost?

Přijímáním Eucharistie vyznávám, že jsem částí Kristovy Církve, a svým "Amen" vyjadřuji souhlas se vším, co Církev učí. Vyjadřuji odpovědnost za to, že budu vytvářet společenství s jinými lidmi. Kdybychom si my všichni, kdo

přijímáme Kristovo tělo, uvědomovali tato fakta, nebylo by po odchodu z kostela tolik nejednoty a rozporů.

K tomu všemu, díky reflexi, by mělo pomáhat **ticho po skončení rozdávání svatého přijímání**, ale na tomto místě liturgie je s prostorem na utišení nejvíce problémů. Věřící z rozličných důvodů nezřídka odcházejí z kostela ještě před požehnáním, a tak kněz raději co nejdřív uděluje závěrečné požehnání.

(podle KN)

Nehledejme náhradu za Boží péči

Đábel jako otec lži svádí Boží děti od jediné správné cesty. Vnitřní rozdělání odděluje od Boha a nabízí náhradu, karikaturu Boha, která nemá za cíl člověka pozvednout, ale zničit ho navěky.

Vážená redakce,

chtěl bych se zeptat, jak je to s různými náramky, řetízky či symboly, které se spojují s ezoterickými silami, energií, duchovní podporou. Lidé je někdy nosí pouze z estetického hlediska nebo se jim to prostě líbí. Je v tom problém?

Ruda

Věci samy o sobě jsou indiferentní. To znamená, že nemají žádnou moc ovlivňovat život člověka. Avšak my sami našimi rozhodnutími a činy určujeme, čemu nebo komu předáváme moc nad našimi životy. Pokud ve svém životě dáváme přednost věcem, o jejichž původu, působení, smyslu nemáme morální jistotu, pouštíme se na cestu po "tenkém ledě", pohybujeme se kdesi v nejistém prostředí, které máte a odvádí pozornost od pravých hodnot. Snadno přivádí k hříchu pověrčivosti, který spočívá v tom, že neoprávněně přisuzujeme věcem neviditelnou nebo duchovní moc. Bůh a jeho výsostné

působení přestávají pak v našem životě hrát nejdůležitější roli, Boha odsunujeme pod různými záminkami, zpochybňujeme jeho svrchovanost a nahrazujeme ji "pseudoprostředky", které nám prý rychle a bez námahy mají navrátit ztracené zdraví, dodat sílu a podobně. Přinejmenším pochybná je také léčivá moc některých předmětů, jak se dnes prezentují. Několikagramový kamínek, barevný náramek nebo kousek jakéhosi "magnetu" nemají reálné fyzikální vlastnosti, aby pozitivně ovlivňovaly naše zdraví, ačkoli ve velkém množství či koncentraci by je mohli mít. V problémech, starostech, utrpeních nehledejme pomoc nikde jinde, jen v léčivých prostředcích, které nabízí Církev. Kristus svěřil Církvi posvěcující poslání, v němž se používají prostředky duchovní pomoci a uzdravování – jsou to svátosti a svátostiny (modlitby, požehnané a posvěcené věci, svěcená voda a podobně). Před vlivem ezoteriky, okultních předmětů, symbolů, magických amuletů nás chrání život v posvěcující milosti, častá a upřímná svatá zpověď a vyhýbání se příležitosti k hříchu. Pokud je nejasný původ těchto předmětů, platí jednoduché základní pravidlo: v pochybnosti nejednej, drž se jistého.

S jistotou uděláme dobře, pokud takové věci nebudeme nosit. Prohlubujme víru a důvěru v pravého Boha, neboť jen on má náš život pevně v ruce. Nikomu a ničemu jinému svůj život nesvěřujme, nevěřme pověrám a nepouštějme se na nebezpečné cesty ezoteriky a magie v jakékoli podobě. Tyto cesty využívá ďábel, aby nás rafinovaně zotročil svými úskoky a plány. Ďábel je velmi vychytralý a inteligentní, abychom ho bez evangelní bdělosti a obezřetnosti snadno dokázali odhalit. Zneužívá lidskou přirozenost a náklonnost. Nabízí očím, smyslům lahodící návnady, například i přes módu, a udělá nás svými otroky. Nejprve nenápadně otroky módy, pak různých stylů, filozofií, náboženství a falešných božstev. Uchovejme si svobodu Božích dětí bez strachu a svázanosti.

Kromě toho si položme otázku: Co o mně jako křesťanovi vypovídá skutečnost, jestliže nosím na sobě věci, o kterých je obecně známo, jakou mají symboliku a původ? Co mě jako křesťana katolíka vede k tomu, abych se zdobil takovými doplňky? Svým oblékáním, zevnějškem podáváme svému okolí první a základní informaci. To, co nosíme, čímž se obklopujeme, na co se díváme, co slyšíme, co vpouštíme do své mysli a duše, tím se pomalu stáváme, a to nás formuje. Následně to, kým jsme a čím se stáváme, má vliv na lidi, se kterými se setkáváme. Jako katolíci máme svědčit svými životy o pravé víře a o jediném Vykupiteli. Máme být povzbuzením a majákem jasného světla pro okolí, pro svět, který se ztrácí v chaosu, který stírá hranici mezi dobrem a zlem. Neexistuje

jakási šedá sféra, kde se dá koketovat se zlem. Ačkoli věci samy neoplývají mocí, Pokušitel, který za nimi stojí, nás i navenek nevinným a lákavým způsobem přivádí k blízké příležitosti ke hříchu pověrčivosti, odvádí od pevné víry, ořezává hranice morálky a pravd víry, zředňuje prostředí, aby se vše zdálo normálním, dovoleným či bezpečným.

(podle KN)

Pro zamilované

"S láskou se nehraje,
ale žije.

LÍBAT SE NA VEŘEJNOSTI

Touha, nechut', skandál, něžnost... Jaké pocity vyvolává polibek na veřejnosti u pozorujících, u těch, kteří přihlížejí, ačkoli by nechtěli?

Promluvme si o tom. A při čtení možná zjistíte, že intuice vašeho srdce je správná!

Polibek...

Co to je? Už o něm něco víte. Je to především gesto plné významu, díky kterému dva zamilovaní prožívají okamžiky něžnosti, romantické a zároveň jednoduché setkání. Polibek je přirozený, krásný a spontánní, ale je třeba k němu přistupovat vážně. Není třeba si obléci sako a kravatu a podat kolkovanou žádost. Stačí respektovat toho druhého, mít ho rád. "Vážný" polibek může být i ten, který si lidé dávají večer před návratem domů, nebo

když se ráno setkají. Polibkem podle okolností, situace vyjadřujeme: "Ahoj, mám tě rád, chyběl jsi mi, uvidíme se zítra."

Polibek je však "soukromou záležitostí". V jakém smyslu? V tom smyslu, že se týká pouze daných dvou lidí. Neexistuje kolektivní polibek. Co tedy? Je dobré o tom popřemýšlet. A představte si...

Představte si...

Jste ve vlaku a naproti vám sedí líbající se pár. Ve vagonu jsou i jiní lidé. Jaká je podle vás jejich reakce? A co byste udělali vy? Lhostejně byste se otočili jinam, dívali byste na ně s otevřenými ústy, zůstali byste zaraženi, cítili byste se nesví? Určitě by vás to přivedlo "do úzkých", protože se účastníte scény, do které nemůžete vstoupit, v níž pro vás není místo. A čím větší hodnotu přikládáte polibkům a jiným projevům něžnosti, tím více jste v rozpacích. Chápejte mě správně. Rychlý, jednoduchý polibek, narychlo daný na autobusové zastávce ve vás možná vyvolá příjemné pocity a vy si povzdychnete: "Jak jim je dobře!" Delší polibek však vyžaduje určité ovzduší, protože je důležitým momentem v životě dvou lidí. Ne, polibek na veřejnosti není skandální, ale může přivádět do rozpaků lidi kolem vás. Měli byste na to pamatovat!

Intimita

Televize každodenně katapultuje diváka do soukromého života herců a přivádí ho do extrémně intimních momentů. Zapomíná však připomenout, že polibek má velkou, podstatnou hodnotu. Intimitu je třeba vždy respektovat. "Ale moji přátelé nic neříkají." Samozřejmě, že ti to nikdo neřekne. Vždyť nikdo nechce vypadat jako hlupák. Dokonce se tě možná zastane, když na tebe někdo zaútočí. Pokud by však byl schopen svobodně vyjádřit to, co si myslí a cítí, byl by raději, kdyby ses na veřejnosti nelíbal. Ale je to na vás, abyste pochopili a umožnili pochopit i přátelům, že líbat se "v soukromí" je znamením respektu vůči ostatním, vůči vaší lásce i samotnému polibku.

A pokud...

A pokud vás předchozí řádky stále nedokázaly přesvědčit, pokud i nadále s taseným mečem obhajujete polibek "kdy se mi to hodí", protože "dělám to, co

chci", podívejte se na to z jiné stránky. Před každým polibkem v přítomnosti přátel, profesorů, kolemjdoucích, zvědavců, se pokuste odpovědět na tuto otázku: "Co mají oni v tomto okamžiku společného s námi, s naším příběhem, našimi srdci, našimi pocity?" Všichni jen "procházejí," nemohou se přistavit, nemohou zanechat svou stopu na vašem polibku.

"Ech" - začne se kdosi obhajovat - "když jsme spolu, okolní svět pro nás neexistuje.

Jsmo tu jen my..." Přesně tak, pro vás okolní svět neexistuje. Ale pro ty druhé ano, a jak! Život je možná sen a láska možná ještě větší ... ale žije se především z reality. A v polibku spolu žijí sen, realita a něžnost. Čili všechno!

MINITEST – Polibek na veřejnosti

1. Proč ne na veřejnosti:

- nevidím v tom rozdíl
- je to otázka respektu vůči ostatním
- cítil/a bych se v centru pozornosti

2. Je to zakázané?

- rozhodně je to skandál
- ne před dospělými, ano před mými přáteli
- je hezké spojovat lásku s respektem

3. Všichni to dělají!

- ano, ale je to chyba
- ano, ale z legrace
- ano, ale to si jen hrají na velké

4. Polibek je tedy:

- nádherný, ale intimní
- raději je třeba se mu vyhnout
- nezajímá mě to, já se líbám a dost!

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	5	5	8	11
b)	11	8	5	8
c)	8	11	11	5

Od 20 do 25 bodů

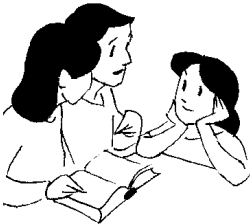
Nikdo ti nezakazuje líbat se, kde chceš a jak chceš. Dej si však pozor, abys nevyměnil zlato za lesknoucí se plíšek! Polibek má obrovskou hodnotu, je vzácnější než dobrá pověst či "dělám to, co se mi zachce".

Od 26 do 30 bodů

Jsi přesvědčen o tom, že polibek na veřejnosti nakonec není konec světa. Ale víš i to, že polibek je vážná věc a netřeba jím plýtvat.

Od 31 do 44 bodů

Polibek je nádherná zkušenost, kterou je třeba společně sdílet ve správném okamžiku, na správném místě a respektování těch, kteří jsou kolem. A ty to víš.

**52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ
JAK S DĚTMI MLUVIT
O VÍŘE**

42.

**MÁME SLOUŽIT DRUHÝM.
JAK SE NÁM TO DAŘÍ?**

Učení víry

- Bližního máme milovat tak, jak Bůh miluje nás.
- Každý z nás je povolán ke svatosti.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když někdo z vaší rodiny vykonává práci dobrovolníka.
- Když má vaše dítě živý zájem o sociální problém nebo o člověka v nouzi.
- Když v rodině mluvíte o tom, jakou práci si vybrali vaši přátelé, sousedé, farníci atd.

Jistý reportér se zeptal **Matky Terezy**, která se starala o chudé, co si myslí o povolání ke svatosti. Odpověděla, že každý z nás je povolán ke svatosti. Ona tak, že slouží, reportéři, kameramani a producenti zase v tom, co dělají oni. Bible chápe svatost takto: Svatý člověk není vždy dokonalý; svatý člověk odpovídá na výzvu Boha milovat ho a sloužit bratřím a sestrám. Svatost znamená odpovědět ano na ustavičné Boží volání k hlubšímu vztahu s ním v modlitbě, v Církvi a ve svátostech, v našem každodenním životě a ve vztahu k jiným lidem. Neznačená to, že se musím stát Matkou Terezou, svatým Dominikem nebo svatým Ignácem ani že mám žít podle vymyšleného ideálu svatého. Znamená to být tím nejlepším "já", jakým mě Bůh stvořil, a dělat to, k čemu mě povolává. I my rodiče jsme povoláni ke svatosti. Na Boží volání odpovídáme tím, že sloužíme svým nejbližším v rodině a že jim prokazujeme Boží lásku.

Začátek rozhovoru

Připomeň svému synovi nebo dceři všechny lidi, kteří nezapomenutelným způsobem ovlivnili tvůj život. Díky čemuž byli tak výjimeční? Jak sloužili Bohu a druhým lidem?

Jak se modlit

Svůj duchovní život prožíváme prostřednictvím modliteb a skutků. I tvoje dítě si modlitbou formuje svůj osobní vztah s Bohem. Modlit se můžeme různým způsobem. Když se dítě důkladněji zhloubá do modlitby, ve svém rozhovoru s Bohem komunikuje myšlenkami, slovy, vzpomínkami a svou představivostí. Pokud cítí a prožívá Boží přítomnost, a tak tráví čas s Bohem v tichosti, zažívá to, co katolíci nazývají duchovní **kontemplací**. Po modlitbě žije běžný

každodenní život tak, jak věří a jak ho vede **Duch Svatý**. Katolíci to nazývají duchovní život v praxi.

Jeho hlavním a nejdůležitějším projevem je služba druhým. Před nebo po vaší společné modlitbě se pokus vysvětlit svému dítěti vztah mezi dvěma projevy spirituality – modlitbou a službou bližním.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš nás učí první a největší přikázání: Mt 22, 37 - 38.

Co na toto téma říká Církev

Podstata mravního života se dá shrnout do slov: láska k Bohu, k sobě samému a k bližním. Během veřejného působení se Ježíše zeptal jeden muž: "Které přikázání je největší? Židé v té době přidržovali **Desatera Božích přikázání**, které dal Bůh Mojžíšovi. Ježíš na mužovu otázku odpověděl, že největší přikázání je milovat Boha celým svým srdcem, duší a myslí a bližního jako sebe samého. Křesťané ho nazývají největším přikázáním.

Chápání lásky v Novém zákoně vychází z chápání lásky ve Starém zákoně, která se stala **podstatou smlouvy** mezi Bohem a izraelským národem: Boží láska je neochvějná, pevná, věčná a nikdy se nás nevzdá. Je to láska bez podmínek. Podobně ani křesťan, který poslouchá Ducha a spolupracuje s ním, se nikdy ve své lásce k Bohu nevzdá. Tato láska vybízí k oddanosti a ke zlepšení osobního vztahu s Bohem. Jde o projev pravé a nefalšované vděčnosti za to, že Bůh každého z nás nekonečně miluje, a o projev naší ochoty sloužit svým bližním.

Krátká modlitba s dítětem

Ježíš nás učí, co máme dělat, abychom žili šťastným a požehnaným životem. Pomáhá nám dodržovat největší přikázání, které nám ukazuje, jak máme následovat Boha a jak se máme správně rozhodovat. Poděkujme mu za to:

Ježíši, děkuji ti za to, že jsi nás naučil největší přikázání.
Pomoz mi ho dodržovat každý den.
Amen.

Co jsme prožili

Den seniorů v Dolních Loučkách

Na pozvání našeho pana faráře jsme v neděli 30. září slavili na farním dvoře svátek dříve narozených. Začátek byl stanoven na 15:00.

Za krásného slunečného počasí se pod pergolou shromáždili farníci z farností Dolní Loučky a Olší, pouze farnost Žďárec nebyla zastoupena. Otec Pavel zahájil oslavu milým přivítáním a přáním všeho dobrého našim seniorům.

Potom začala volná zábava. O pěkný program se tentokrát postarali farníci z Olší. Zahrály a zazpívaly holky z chrámového sboru Alenka Balášová, Hanka a Maruška Bednářovy.

Pak všechny mile překvapil Michal Bednář se svou harmonikou. Bylo veselo, zpívalo se a tancovalo až do večerních hodin.

Naše hospodyňky se opět ukázaly v tom nejlepší světle. Připravily pro nás spoustu dobrot. Točené pivo a výborné víno přispěly rovněž k dobré náladě. A ti, kdo nás obsluhovali, neustále doplňovali jídlo a pití na stolech s úsměvem na tváři, ochotou a láskou.

Domů se rozhodně nikomu nechtělo. A naši "staroušci" si oslavu opravdu užili. Vždyť člověk se má radovat a žít naplno v každém věku. Patří jim veliké poděkování a uznání za jejich rady, které mají mnohdy cenu zlata, za všechnu jejich lásku, obětavost a starostlivost, za skromnost a trpělivost, milý úsměv, za podanou pomocnou ruku.

Upřímné díky patří otci Pavlovi a všem, kteří se zasloužili o další pěknou akci pro naše farnosti, Bohu díky, že nad námi držel svou mocnou ruku a po celou dobu nás provázel svým požehnáním.

Jana Jurná

Poděkování za úrodu v Dolních Loučkách

"Všemohoucí Bože, od Tebe máme všechno, co potřebujeme k životu!"

V neděli 21. října jsme v našem farním kostele prožívali radostnou událost. S vděčností jsme poděkovali Pánu Bohu za hojnost darů naší země. Při vstupu do chrámu nikdo nemohl přehlédnout pěknou výzdobu k tomuto účelu.

S prvními tóny varhan začala mše svatá, jejímž celebrantem byl v 9:15 otec Pavel. Jemu farníci ve dvojicích přinášeli Boží dary; chléb, ovoce, zeleninu, věnec z obilných klasů, hrozny, víno, koláče a sladkosti, kytičky květin, med.

Měli bychom si uvědomit, kolik lásky nám dává dobrý Bůh, jak štědrá je jeho ruka zvláště v době velikého sucha, kdy teploty dosahují tropických hodnot, a rozumně s Jeho dary zacházet. Je třeba pamatovat na ty, kteří mají nedostatek, a umět dávat ze svého nadbytku, spojit se v modlitbě za všechny, kdo trpí hladem a bídou.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem, kteří se zapojili do přípravy a organizace této pěkné akce a podpořili tak dobrou věc ve farnosti.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1989. Do poloviny roku spravoval žďáreckou farnost excurrento P. Josef Soukop z Dolních Louček, od 1. října pak P. Jan Daněk, farář v Bobrové.

1989

V roce 1989 hned od začátku cítil administrátor excurrento velkou vyčerpanost. Každou neděli trinace a připadl-li pohřeb tedy i kvadrinace, v týdnu až pětkrát binace, dlouhé zpovídání před každou mší svatou, vyčerpávající duchovní

činnost ve Žďarci, v Loučkách i v Újezdě zeslabily činnost srdce. Starosti a nával při 50 výročí kněžství a vánoční nápor způsobily, že počet tepů klesl na třicet za 1 minutu, objevily se masivní otoky nohou. V lednu přechodil chřipku, nastaly značné obtíže v chůzi. K tomu skličovalo, že část farníků dávala najevo, že o starého kněze nestojí. Přes tyto obtíže pokračováno ve škole i v kostele ve všech funkcích v neztenčené intenzitě postní doby. Děkuji na tomto místě těm farníkům, kteří chápali, že pravidelnými bohoslužbami v 9 hod je Žďárec zvýhodňován a projevovali přátelské ovzduší. Zvláště milí a věrní byly z Ostrova. Začátkem července propukla vážná choroba, když v bércových vředech praskla céva pro značnou ztrátu krve stal se neschopným. 20. července sdělil pan kapitulní malou poznámkou na poděkování za blahopřání ke Zlatému kněžství: „Žďárce Tě zbavím od 1. srpna“. V srpnu byl ustanoven administrátorem *excurrendo* ve Žďarci Josef Šindar, děkan v Tišnově. K odevzdávce nedošlo, neboť pan děkan v Tišnově upozornil, že z Tišnova nezvládnou požadavky Žďárce pro četné úkoly v Tišnově a okolí. Po delším vyjednávání s kněžími v okolí Žďárce svěřil pan kapitulní duchovní správu ve Žďarci faráři v Bobrově P. Janu Daňkovi. Předávka k 1. říjnu. P. Jan Daněk ochotně nastoupil a ujal se duchovní správy s upozorněním farníkům, že je to jen na kratší čas. Vyšel odstupujícímu vstříc a ulehčil odevzdávku tím, že sám vzal na sebe mnohé starosti. *Deo gratias!* Postavení nastupujícího není snadné, neboť ve Žďarci mezitím vzrostlo staré nepřátelství mezi některými lidmi a objevily se i projevy udavačství a nezdravého politikaření, takže údajně zasahovala i státní bezpečnost. Kéž dá Pán pravou pastorační moudrost a obětavost pro věci Boží.

Odstupující administrátor excurrendo P. Josef Soukop

20. října 1989 přijel nový administrátor P. Jan Daněk do Louček a P. Josef Soukop byl po smrti, zemřel dopoledne v 9.00 hodin.

Pohřeb zařizuje P. Michal Pojezdný – děkan a opat strahovský premonstrát.

Události v listopadu změnilly politickou situaci v naší vlasti. 17. listopadu byli surově zmasakrováni studenti v Praze na Národní třídě. To se stalo po události **svatořečení sv. Anežky české**. Poutníci z Říma přivezli nového Ducha. Události se v národě přičítají do souvislostí se svatořečením v Římě. **Nastala pro nás svoboda.**

Byl zvolen prezidentem **Václav Havel**, chartista a pronásledovaný disident (k 1. lednu 1990). Církev vyšla na svobodu, padl státní souhlas.

Zpracoval: R. Mašek

Pověry ničící rodiny

Na závěr našeho povídání o pověrách uvádíme několik modliteb.

Prosebné modlitby v boji proti Ničiteli

1. Bože, smiluj se nade mnou, tvým služebníkem, pro množství těch, kteří mě pokoušejí, jsem jako odhozená nádoba; vysvobod mě z rukou mých nepřátel a pomoz mi, ztraceného mě najdi, nalezeného obnov, obnoveného neopouštěj, abych se tak ve všem líbil tobě, který jsi mě mocně vykoupil.

Neboť ty jsi Bůh milostivý a laskavý k lidem a my ti vzdáváme slávu, Otci i Synu i Duchu Svatému nyní i vždycky, a na věky věků.
Amen.

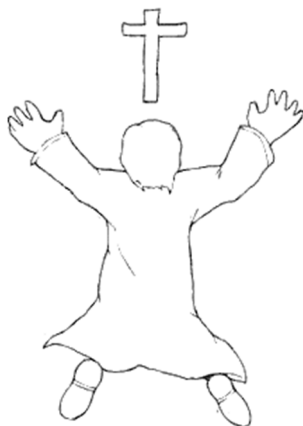

2. Bože, ty dáváš opuštěným přebývat v domech a vězně přivádíš ke štěstí, shlédni na moje utrpení a přijď mi na pomoc; Přemož ničemného nepřítele, aby mi udělená svoboda po přemožení jeho moci přinesla pokoj; ať tě po návratu k pokojné zbožnosti mohu velebit za to, že svému lidu dáváš sílu.

Neboť ty jsi Bůh milostivý a laskavý k lidem a my ti vzdáváme slávu, Otci i Synu i Duchu Svatému nyní i vždycky, a na věky věků.
Amen.

3. Bože, Stvořiteli a ochránce lidského rodu,
tys stvořil člověka k svému obrazu
a křestní milostí jsi obdivuhodně obnovil jeho důstojnost.
Vyslyš mne, tvého služebníka, a vyslyš mé prosby.
Prosím tě, ať v mém nitru zazáří jas tvé slávy,
abych tě po překonání všeho útlaku, strachu a hrůzy
mohl s klidnou myslí i duchem společně chválit s bratry ve tvé Církvi.
Neboť ty jsi Bůh milostivý a laskavý k lidem
a my ti vzdáváme slávu, Otci i Synu i Duchu Svatému
nyní i vždycky i na věky věků.
Amen.

4. Bože, původce všeho milosrdenství a každé dobroty,
tys chtěl, aby tvůj Syn trpěl za nás na kříži
a zahnal od nás nepřátelskou moc,
laskavě pohlédni na mou pokoru a na mou bolest.
V křestním prameni jsi odrazil útok zlého a obnovil
jsi mě,
naplň mne, prosím, milostí svého požehnání.
Neboť ty jsi Bůh milostivý a laskavý k lidem a my ti
vzdáváme slávu,
Otci i Synu, i Duchu Svatému nyní i vždycky, a na
věky věků.
Amen.

5. Bože, tys mě milostí přijetí
učinil dítětem světla,
dej, prosím, abych neuvízl
v temnotách zlého ducha,
ale vždy setrval ve světle svobody,
kterou jsem dostal od tebe.
Neboť ty jsi Bůh milostivý a laskavý k lidem

a my ti vzdáváme slávu, Otci i Synu i Duchu
Svatému
nyní i vždycky, a na věky věků.
Amen.

Vzývání Nejsvětější Trojice

Jedinému Bohu čest chvála.

Dobrořečme Otci i Synu s Duchem Svatým,
chvalme a vyvyšujme ho navěky.

Tebe vzýváme, tebe chválíme,
tobě se klaníme, blažená Trojice.

Ty jsi naše naděje, naše spása, naše sláva, blažená Trojice.

Osvobod' mě, zachraň mě, oživ mě, blažená Trojice.

Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh všemohoucí,
který byl, který je a který přijde.

Tobě patří čest a vláda, blažená Trojice,
tobě patří sláva a moc na věky věků.

Tobě patří chvála, sláva i díkůvzdání na věky věků,
blažená Trojice.

Svatý Bože, Svatý silný, svatý nesmrtelný,
smiluj se nade mnou.

Vzývání našeho Pána Ježíše Krista

Ježíši, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou.

Ježíši, obraze Otce, smiluj se nade mnou.

Ježíši, věčná moudrosti, smiluj se nade mnou.

Ježíši, záři věčného světla, smiluj se nade mnou.

Ježíši, slovo života, smiluj se nade mnou.

Ježíši, Synu Panny Marie, smiluj se nade mnou.

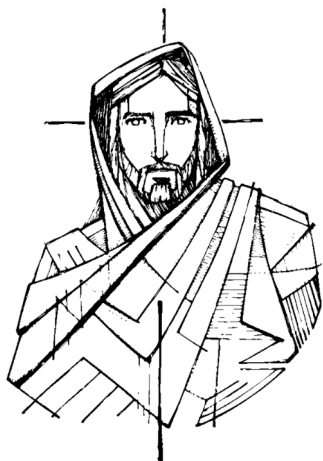
Ježíši, Bože i člověče, smiluj se nade mnou.

Ježíši, nejvyšší knězi, smiluj se nade mnou.

Ježíš, hlasateli Božího království, smiluj se nade mnou.

Ježíši, cesto, pravdo a živote, smiluj se nade mnou.

Ježíši, chlebe života, smiluj se nade mnou.

Ježíši, pravý vinný kmeni, smiluj se nade mnou.

Ježíši, bratře chudých, smiluj se nade mnou.

Ježíši, příteli hříšníků, smiluj se nade mnou.

Ježíši, lékaři duše a těla, smiluj se nade mnou.

Ježíši, záchrano utlačovaných, smiluj se nade mnou.

Ježíši, útěcho zarmoucených, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi přišel na tento svět, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi osvobozoval ďáblem sužované, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi visel na kříži, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi za nás přijal smrt, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi ležel v hrobě, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi sestoupil k zesnulým, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi vstal z mrtvých, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi vystoupil do nebe, smiluj se nade mnou.

Ty, který jsi seslal Ducha na apoštoly, smiluj se nade mnou.

Ty, který sedíš po pravici Otce, smiluj se nade mnou.

Ty, který přijdeš soudit živé i mrtvé, smiluj se nade mnou.

Pro své vtělení vysvobod' mě, Pane.

Pro své narození vysvobod' mě, Pane.

Pro svůj křest a svatý půst vysvobod' mě, Pane.

Pro svůj kříž a své umučení vysvobod' mě, Pane.

Pro svou smrt a své pohřbení vysvobod' mě, Pane.

Pro své svaté zmrtvýchvstání vysvobod' mě, Pane.

Pro své obdivuhodné nanebevstoupení vysvobod' mě, Pane.

Pro seslání Ducha vysvobod' mě, Pane.

Pro tvůj slavný příchod vysvobod' mě, Pane.

Vzývání Pána

(Když se mluví o kříži, věřící se má přezehnát.)

Kriste Spasiteli, tys zachránil Petra na moři,
zachraň mě mocí kříže
a smiluj se nade mnou.

Bože náš, znamením kříže
nás vysvobod' od našich nepřátel.

Kriste Vykupiteli, tys svou smrtí zničil naši smrt
a svým zmrtvýchvstáním jsi obnovil život,
zachraň nás svým křížem.

Pane, klaníme se tvému kříži,
připomínáme si tvé slavné umučení:
tys trpěl za nás, smiluj se nad námi.

Tvému kříži klaníme se, vládce,
a tvé vzkříšení oslavujeme.

Modlitby k Bohorodičce

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko.
Neodvracej zrak od našich proseb,
pomoz nám v nouzi

a z každého nebezpečí nás vysvobod',
ty, Panno slavná a požehnaná.

Útěcho zarmoucených, oroduj za nás.

Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

Dej, abych tě vždy chválil, svatá Panno,
vypros mi sílu proti tvým nepřátelům.

Matko moje, naděje moje.

Panno a Bohorodičko Maria, pros za mne Ježíše.

Královno světa nejhodnější, Maria, věčná Panno,
tys porodilo Pána Ježíše Krista, Spasitele všech,
pros za náš pokoj a spásu.

Maria, Matko milosti,

Matko milosrdenství,

pros za mne, svatá Panno Maria,
ve všech mých trápeních,
úzkostech a potřebách
a vypros mi od svého milovaného Syna
osvobození od každého zla
a nebezpečí duše i těla.
Amen.

Vzývání sv. archanděla Michaela

Svatý Michaeli, archanděli, opatruj nás v boji;
proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou.
Přikažíš jemu Bůh, pokorně prosíme,
a ty, kníže vojska nebeského, uvrhni satana a jiné duchy
zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do propasti pekelné.
Amen.

(konec)

Co nás čeká

Hody v Loučkách

Hodová mše svatá bude v neděli 11. listopadu v 9:15 hod.

Farní vrabec

Již tradiční Farní vrabec bude 17. listopadu od 10:00
v prostorách Pastoračního centra v Dolních Loučkách.

Pouť v Drahoníně

Poutní mše svatá bude v sobotu 24. listopadu ve 14:00 hod.

Páté evangelium

22.

Jestliže vás svět nenávidí, znamená to, že mu nerozumíte. Přizpůsobte se světu, a svět vás spasí.

„Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.“

(Jan 15,18-19)

Názory na to, jaký postoj ke světu zaujmout, se dnes v úvahách nejlepších teologů i v mínění nejosvícenějších křesťanů rychle vyvíjejí.

„Prchněme před světem!“ říkali staří asketové. „Zachraňme svět!“ zdůrazňovali apoštolově všech dob. Tyto dva protichůdné názory na sebe narážely celá staletí, aniž bylo možné dát s konečnou platností za pravdu jednomu z nich. Jednalo se však skutečně o názory tak protikladné? Ve skutečnosti mnich ve své odloučenosti věřil, že pomáhá ke spáse svým bratřím, a apoštol se při své práci pro druhé snažil nepodlehnout nástrahám světa.

Před nedávnem jsme však pochopili, že se mýlili oba. Před světem se nemá utíkat a nemá se ani zachraňovat; ke spáse si totiž stačí sám, protože vše, co zahrnuje, všechny myšlenky, touhy i zvyklosti jsou samy o sobě dobré, jen je třeba to pochopit a ocenit.

Dokonce (a to vrhá na celou záležitost úplně nové světlo) je nutno nechat se světem spasit – kdo se světa straní nebo kdo mu přímo odporuje, je nevyhnutelně ztracen!

Proto dnes obdivujeme pokoru a velkodušnost oněch nových křesťanů volajících den za dnem silněji po vykoupení, které jim i celé Církvi může poskytnout jedině svět. Vždyť kdo jiný nás může zbavit našeho jednostranného pohledu na skutečnost, našich zábran a výčitek svědomí, jakož i našeho pomýleného chápání oběti, odříkání a smyslu pro povinnost?

Někteří křesťané tedy po vzoru světa odmítají (a v tomto bodě to možná trochu přehánějí) i pojetí transcendentního Boha, tedy Boha utlačovatele, o němž je naše svědomí přesvědčeno, že předem rozhoduje o dobru a o zlu.

„Přizpůsobte se světu, a svět vás spasí!“ Přestože to tak na první pohled nevypadá, vyjadřují tato slova nejvyšší pravdu nonkonformismu. Jediný zákon, který má být všemi z celého srdce přijat. Nonkonformní jsme všichni, a často naprosto nečekaně.

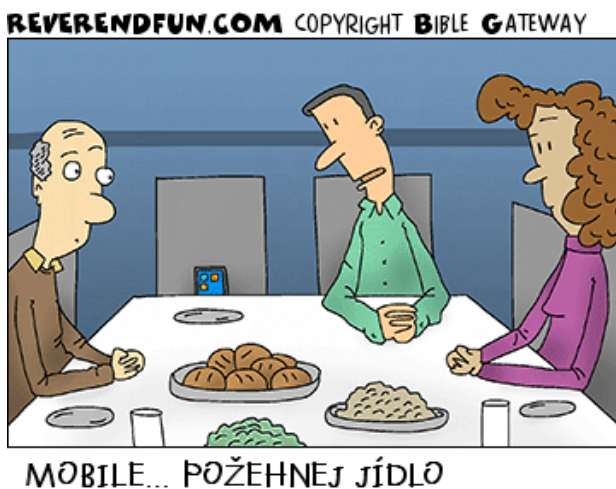
Nonkonformní je ten, kdo učiní odvážné rozhodnutí nechodit na mši, když na ni devětadevadesát procent lidí už stejně nechodí.

Nonkonformní je ten, kdo překračuje všechna sexuální tabu, protože „to tak dělají všichni“. Nonkonformní je i člověk, kterému není zatěžko obléknout se do šatů po prababičce, pokud se tak oblékají všichni v jeho okolí.

Nonkonformní je i ten, kdo přijímá toto pojetí nonkonformismu, protože mu nikdo neodporuje.

„Neprosím za svět“ - řekl prý podle Janova evangelia Ježíš – a tato nemilosrdná slova nás vždycky uváděla do rozpaků. Dnes se však konečně můžeme dobrat jejich pravého smyslu: za svět prosit nemusíme, protože svět naši modlitbu vůbec nepotřebuje. Spíše my potřebujeme svět! (Nemáme-li být s našimi zbytečnými nářky vykázáni někam do kouta jako osamělí konformisté ostudně se vymykající okolnímu všeobecnému nonkonformismu.)

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

TURISTIKA PRO DUŠI

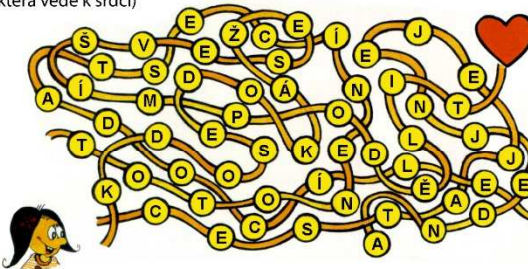
Blahoslavení chudí v duchu

I když nemáš turistickou obuv, můžeš společně s námi zdotat vrchol hory Blahoslavenství.

Právě Ježíš vyslovuje první blahoslavenství:
Blahoslavení chudí v duchu, neboť
(zbytek se dozvíš po uspořádání písmen do květů na louce).

Podle Pána Ježíše chudý v duchu nemusí být ten, kdo nemá majetek, ale každý, kdo nechce mít za každou cenu všechno to, co mají jiní kolem, i ten, ... (tajenka je skrytá na cestě, která vede k srdci)

Možná si myslíš, že doma jste chudí a stydíš se za to. Nemáš

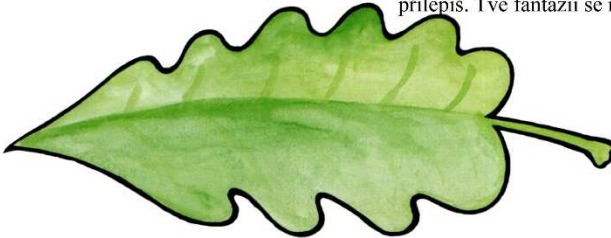
- ☞ mobil, po kterém toužíš
- ☞ MP3 přehrávač
- ☞ značkové tenisky
- ☞ CD s novými hity
- ☞ moderní oblečení

Řekni si však upřímně - netrpíš hladem, můžeš se pěkně obléci, můžeš chodit do školy, máš kde bydlet a doma tě čekají tví rodiče a sourozenci. Kolik lidí na světě touží po těchto pro tebe tak všedních věcech!

Chudoba a prostota našeho nitra není nic špatného. Chudé srdce je srdce, které není zanesené. Je volné, otevřené pro všechno kolem nás. Je otevřené:

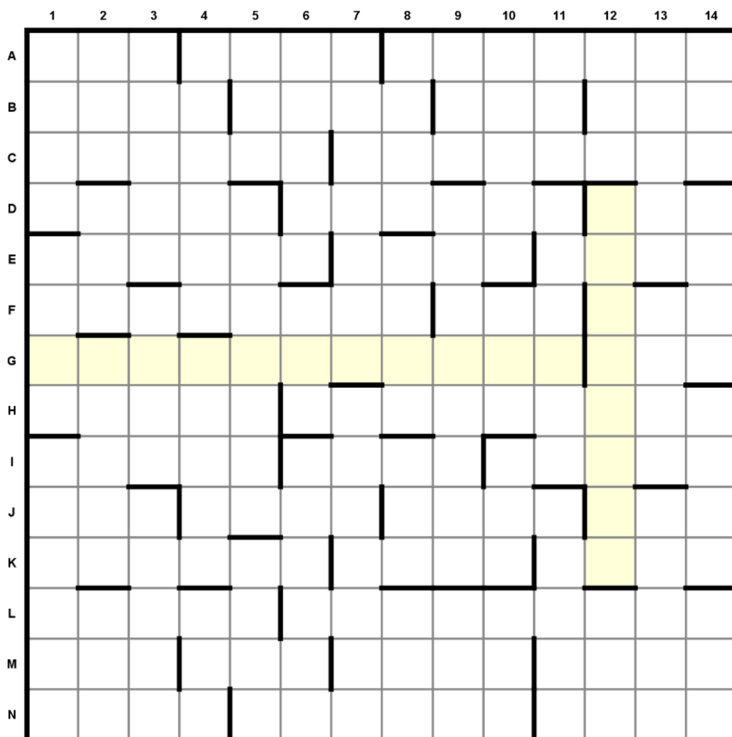
- > pro Boha,
- > pro lidi,
- > pro krásy přírody,
- > pro radost z maličkostí.

Otevři i ty své srdce a rozhlédni se kolem sebe. Uvidíš, kolik bohatství ti denně dává Bůh. Nezapomeň za všechno poděkovat - svou modlitbu napiš na listový list. Jak? Na papír nalep barevný list. Modlitbu můžeš napsat přímo na něj nebo na papír, který na list přilepíš. Tvé fantazii se meze nekladou!

Není bohatý, kdo hodně má, ale kdo hodně dává.

V křížovce najdete název knihy, kde se dočteme kdy a za jakých okolností můžeme získat odpustky.

Vodorovně

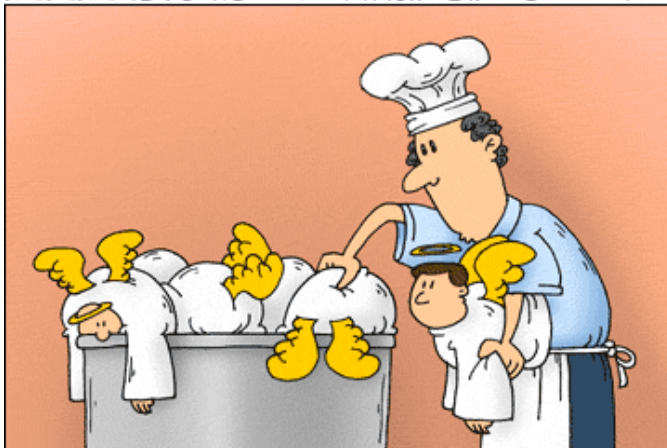
- A. anglicky inkoust, zub (odborně), opatřovati sedlem
- B. listnaté stromy, otec, anglicky běžet, žací nástroj
- C. ázerbájdžánský skladatel, organické půdní hnojivo
- D. radikál, okrajový okrasný záhon, slovensky otázka u sázky
- E. znečišťovat, zvířecí chlupy, být vzhůru
- F. zatracený, dřívější zkratka Polska, planá řeč
- G. **1. tajenka**, Spojené státy
- H. hyenovitá šelma, stoupenec anarchizmu
- I. zahradní stavba, spojovací přibližovací zákop, egyptská plošina
- J. veřejná obchodní společnost (zkratka), ohleduplnost, ohon, hlas žáby
- K. stěhování živočichů, typ mezinárodního označení nákladních vagonů, sílit
- L. start letadla, opak

M. na způsob, sek, jemenský přístav, osička
N. velké pytle, ženské jméno (18.8.), hračky (anglicky)

Svisle

1. mezinárodní organizace pro civilní letectví při OSN, zvěd, změkčení látky při namáčení
2. ruská řeka, zkratka rezervace, polyamidové vlákno sloužící k výrobě nylonek, opak dobra
3. detektivka, kyselá pochutina, úzké příčné prkno stavebního bednění
4. druh písma, končetina polednice (dle Erbena), ruský tyto
5. etiopská hora, ženské jméno (25.2.), spoj provedený šitím
6. úsek vrtu vyhloubený nepřerušným vrtáním, italská řeka, pochybnost
7. trápení, benzín
8. švédská automobilka, český herec, předložka, předložka
9. hora pražské plošiny, usilování, ukazovací zájmeno
10. cigareta, vězení (slang), iniciály nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1931, dívčí jméno
11. SPZ Loun, opancířovat, hlasité upíjení
12. snad, **2. tajenka**, mezinárodní kód Lesotha
13. trnkové křoví, nástrahy, vsakování (množné číslo)
14. izolační lepenka, potřeba oráče, polodrahokam, německý člen určitý

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

Po ztrátě receptu se snaží udělat
zpaměti andělský dort

Poslední slovo mají děti: Liturgický rok

„Proč slavíme advent?“

„Aby nebyly Vánoce dřív.“

„Co zpívali andělé nad Betlémem?“

„Pásli ovce valaši.“

„Jak se jmenují dvě zvířata, která se obvykle kreslí v betlémě?“

„Osel a ...“

„Vůl“ říká jiné dítě.

„Ne to není pravda! Vůl není zvíře, vůl je nadávka!“

Děti se dohadují, jestli byla v Betlémě u jeslí kráva nebo vůl.

„Děti, jaký je rozdíl mezi krávou a volem?“

„Kráva je chytřejší!“

„Proč nosí kněz ve vánoční době liturgické roucho bílé barvy?“

„Protože venku je bílý sníh!“

„Co nám připomíná 6. leden?“

„Zimu.“

„Jaký máme jiný název pro Hromnice?“

„Uvedení Páně do krámu.“

„Co je to Popeleční středa?“

Jeden žák nejistě: „Svátek popelnic?“

„Čím dělá kněz na Popeleční středu na čelo křížek?“

„Že by nožem?“

„Jaká doba je po Popeleční středě?“

„Křížová.“

„Děti, když je na Popeleční středu přísný půst, myslíte, že je někdo, kdo nemusí půst dodržovat?“

(Katechetka má na mysli někoho nemocného.)

„Ano, pan farář!“

(z knihy *Poslední slovo mají děti*)